

W. H. AUDEN

La captura

¿Què pot ser aquest so tan plaent a l'orella,
allà baix a la vall ressonant, ressonant?
És el so dels timbals dels soldats escarlata,
dels soldats que s'acosten, amor.

¿Què pot ser aquesta llum que espurneja tan clara,
allà baix a la vall oscil·lant, oscil·lant?
El reflex que fa el sol a les seves cuirasses
mentre es van acostant, amor meu.

¿Cap on van els soldats amb les armes que duen,
i amb aquells bells fusells què faran, què faran?
No res més que usuals maniobres, amor,
o potser ens adverteixen d'un mal.

¿Deixaran endarrere el camí de la vall?
¿Per què tomben i es van acostant, acostant?
Obeeixen les ordres, amor, de qui els mana;
però, digues: ¿per què t'agenolles?

¿I no s'han aturat perquè el metge guareixi?
¿No han frenat els cavalls, els cavalls?
Cap no està malferit, amor meu, i segueixen
tots plegats endavant.

¿Han vingut fins aquí pel rector de la vila?
¿Es per ell que han vingut, cabells blancs, cabells blancs?
Ja han passat per davant del seu clos, amor meu,
i no l'han visitat.

¿Han vingut pel pagès de la casa veïna?
¿Han vingut pel pagès tan astut, tan astut?
Endarrere han deixat el seu mas, amor meu,
i acceleren el pas, apressats.

¿Per què em deixes, amor? No te'n vagis de casa!
¿Són els vots que em vas fer un engany, un engany?
No, no ho són, amor meu; vaig jurar d'estimar-te;
però el temps de marxar ja ha arribat.

Oh, la porta no tanca i s'esquerda la fusta,
pel jardí van entrant furibunds, furibunds;
com trepitgen el terra amb les botes,
quines flames que hi ha en els seus ulls.